Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 20. novembra 2025*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a voľný pohyb takýchto údajov – Smernica (EÚ) 2016/680 – Článok 4 ods. 1 písm. c) a e) – Minimalizácia spracúvania údajov – Obmedzenie uchovávania osobných údajov – Článok 10 – Získavanie a uchovávanie biometrických a genetických údajov – Úplná nevyhnutnosť – Článok 6 písm. a) – Povinnosť rozlišovať medzi osobnými údajmi rôznych kategórií osôb – Vnútroštátne právne predpisy, ktorými sa stanovuje získavanie biometrických a genetických údajov každej osoby podozrivej alebo obvinenej zo spáchania úmyselného trestného činu – Článok 5 – Primerané lehoty na vymazanie alebo pravidelné overovanie potreby uchovávania takýchto údajov – Neexistencia maximálnej doby uchovávania – Posúdenie potreby uchovávania biometrických a genetických údajov políciou na základe vnútorných pravidiel – Článok 8 ods. 2 – Zákonnosť spracúvania týchto údajov – Pojem ‚právo členského štátu‘ – Možnosť kvalifikovať vnútroštátnu judikatúru ako ‚právo členského štátu‘“

Vo veci C-57/23,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (Najvyšší správny súd, Česká republika) z 26. januára 2023 a doručený Súdnemu dvoru 2. februára 2023, ktorý súvisí s konaním:

JH

proti

Policejnímu prezidiu,

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predsedníčka piatej komory M. L. Arastey Sahún, sudcovia J. Passer, E. Regan (spravodajca), D. Gratsias a B. Smulders,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: I. Illéssy, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. novembra 2024,

* Jazyk konania: čeština.

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– JH, v zastúpení: M. Mandzák, L. Nezpěvák a L. Trojan, advokáti,

– česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, O. Serdula, J. Vláčil, T. Suchá a L. Březinová, splnomocnení zástupcovia,

– Írsko, v zastúpení: M. Browne, Chief State Solicitor, A. Joyce a D. O'Reilly, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. Mulligan, BL,

– holandská vláda, v zastúpení: J. Langer, splnomocnený zástupca,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– Európska komisia, v zastúpení: A. Bouchagiar, H. Kranenborg a P. Němečková, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 27. februára 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 4 ods. 1 písm. c) a e) a článku 6, článku 8 ods. 2 a článku 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu, ktorého stranami sú JH a Policejní prezidium (Česká republika), vo veci najmä získavania biometrických a genetických údajov týkajúcich sa JH v rámci trestného konania a uchovávania týchto údajov českou políciou.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 1, 2, 26, 33, 37 a 96 smernice 2016/680 znejú:

„(1) Ochrana fyzických osôb v súvislosti so spracúvaním osobných údajov patrí medzi základné práva. V článku 8 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len ‚Charta') a v článku 16 ods. 1 Zmluvy o [FEÚ] sa stanovuje, že každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

(2) Zásady a pravidlá ochrany fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov by bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť alebo bydlisko mali rešpektovať základné práva a slobody, najmä ich právo na ochranu osobných údajov. Táto smernica má prispieť k dobudovaniu priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti. …

…

(26) Každé spracúvanie osobných údajov musí byť vo vzťahu k dotknutým fyzickým osobám zákonné, spravodlivé a transparentné a osobné údaje možno spracúvať len na osobitné účely stanovené právnymi predpismi. To samo osebe nebráni orgánom presadzovania práva vo vykonávaní činností, ako je utajené vyšetrovanie alebo monitorovanie kamerovým systémom. Takéto činnosti možno vykonávať na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu, pokiaľ sú stanovené právnymi predpismi a predstavujú nevyhnutné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti s náležitým zreteľom na oprávnené záujmy dotknutej fyzickej osoby. … Fyzické osoby by mali byť upozornené na riziká, pravidlá, záruky a práva pri spracúvaní ich osobných údajov, ako aj na to, ako uplatňovať svoje práva v súvislosti so spracúvaním. Najmä osobitné účely, na ktoré sa osobné údaje spracúvajú, by mali byť výslovne uvedené, legitímne a stanovené v čase získavania osobných údajov. Osobné údaje by mali byť primerané a relevantné vzhľadom na účely, na ktoré sa spracúvajú. … Osobné údaje by sa mali spracúvať len vtedy, ak účel spracúvania nebolo možné za primeraných podmienok dosiahnuť inými prostriedkami. … S cieľom zabezpečiť, aby sa údaje neuchovávali dlhšie, než je to nevyhnutné, by mal prevádzkovateľ stanoviť lehoty na vymazanie alebo pravidelné preskúmanie. Členské štáty by mali stanoviť primerané záruky pre osobné údaje uchovávané na dlhšie obdobia na archiváciu vo verejnom záujme, vedecké, štatistické či historické použitie.

…

(33) Ak sa v tejto smernici odkazuje na právo členského štátu, právny základ alebo legislatívne opatrenie, nemusí sa tým nevyhnutne vyžadovať legislatívny akt prijatý parlamentom, bez toho, aby boli dotknuté požiadavky vyplývajúce z ústavného poriadku dotknutého členského štátu. Takéto právo členského štátu, právny základ alebo legislatívne opatrenie by však mali byť jasné a presné a ich uplatňovanie predvídateľné pre tých, na ktorých sa vzťahujú, ako to vyžaduje judikatúra Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva. V práve členského štátu, ktorým sa upravuje spracúvanie osobných údajov v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice, by sa mali uviesť aspoň ciele, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, účely spracúvania a postupy na zachovanie integrity a dôvernosti osobných údajov a postupy na ich likvidáciu, čím sa poskytnú dostatočné záruky voči riziku zneužitia a svojvoľnosti.

…

(37) Osobné údaje, ktoré sú svojou povahou obzvlášť citlivé v súvislosti so základnými právami a slobodami si zasluhujú osobitnú ochranu, keďže z kontextu ich spracúvania by mohli pre základné práva a slobody vyplývať významné riziká. Uvedené osobné údaje by mali zahŕňať osobné údaje, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, pričom použitie výrazu ‚rasový pôvod' v tejto smernici neznamená, že Únia akceptuje teórie, ktoré sa usilujú stanoviť existenciu oddelených ľudských rás. Takéto osobné údaje by sa nemali spracúvať, pokiaľ

spracúvanie nepodlieha primeraným zárukám pre práva a slobody dotknutých osôb stanoveným právnymi predpismi, pričom je prípustné v prípadoch povolených právnymi predpismi; ak spracúvanie ešte nie je povolené právnym predpisom, je nevyhnutné na ochranu životne dôležitých záujmov dotknutej alebo inej osoby; alebo ak sa spracúvanie týka údajov, ktoré preukázateľne zverejnila dotknutá osoba. Primerané záruky práv a slobôd dotknutej osoby by mohli zahŕňať možnosť získať uvedené údaje iba v súvislosti s inými údajmi o dotknutej fyzickej osobe, možnosť primerane zabezpečiť získané údaje, prísnejšie pravidlá prístupu personálu príslušného orgánu k údajom a zákaz prenosu týchto údajov. …

…

(96) Členským štátom by sa malo na transpozíciu tejto smernice poskytnúť obdobie nepresahujúce dva roky od dátumu nadobudnutia jej účinnosti. Spracúvanie, ktoré už prebieha k uvedenému dátumu, by sa malo zosúladiť s touto smernicou do dvoch rokov odo dňa nadobudnutia účinnosti tejto smernice. Ak je však takéto spracúvanie v súlade s právom Únie uplatniteľným pred dátumom nadobudnutia účinnosti tejto smernice, požiadavky tejto smernice týkajúce sa predchádzajúcej konzultácie s dozorným orgánom by sa nemali uplatňovať na spracovateľské operácie, ktoré už prebiehajú k uvedenému dátumu, a to vzhľadom na to, že tieto požiadavky by sa v dôsledku svojej povahy mali splniť pred spracúvaním. …

…“

4 Článok 1 tejto smernice s názvom „Predmet úpravy a ciele“ v odseku 1 stanovuje:

„Touto smernicou sa stanovujú pravidlá ochrany fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu.“

5 Článok 2 uvedenej smernice, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, v odseku 1 stanovuje:

„Táto smernica sa vzťahuje na spracúvanie osobných údajov príslušnými orgánmi na účely stanovené v článku 1 ods. 1“

6 Podľa článku 3 tejto smernice s názvom „Vymedzenie pojmov“:

„Na účely tejto smernice:

1. ‚osobné údaje‘ sú akékoľvek informácie týkajúce sa identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby (ďalej len ‚dotknutá osoba‘); identifikovateľná fyzická osoba je osoba, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä odkazom na identifikátor, ako je meno, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, online identifikátor, alebo odkazom na jeden či viaceré prvky, ktoré sú špecifické pre fyzickú, fyziologickú, genetickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu tejto fyzickej osoby;

2. ‚spracúvanie' je operácia alebo súbor operácií s osobnými údajmi alebo súbormi osobných údajov, napríklad získavanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, štruktúrovanie, uchovávanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, využívanie, poskytovanie prenosom, šírením alebo poskytovanie iným spôsobom, preskupovanie alebo kombinovanie, obmedzenie, vymazanie alebo likvidácia, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú automatizovanými alebo neautomatizovanými prostriedkami;

…

12. ‚genetické údaje' sú osobné údaje týkajúce sa zdedených alebo nadobudnutých genetických charakteristických znakov fyzickej osoby, ktoré poskytujú jedinečné informácie o fyziológii alebo zdraví tejto fyzickej osoby a ktoré vyplývajú najmä z analýzy biologickej vzorky danej fyzickej osoby;

13. ‚biometrické údaje' sú osobné údaje, ktoré sú výsledkom osobitného technického spracúvania, ktoré sa týka fyzických, fyziologických alebo behaviorálnych charakteristických znakov fyzickej osoby a ktoré umožňujú alebo potvrdzujú jedinečnú identifikáciu tejto fyzickej osoby, ako napríklad vyobrazenia tváre alebo daktyloskopické údaje;

…“

7 Článok 4 smernice 2016/680 s názvom „Zásady týkajúce sa spracúvania osobných údajov“ v odseku 1 spresňuje:

„Členské štáty stanovia, že osobné údaje sú:

a) spracúvané zákonným spôsobom a spravodlivo;

b) získané na konkrétne určené, výslovne uvedené a legitímne účely a nesmú byť spracúvané spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmito účelmi;

c) primerané, relevantné a nie neúmerné vo vzťahu k účelom, na ktoré sa spracúvajú;

d) správne a podľa potreby aktualizované; musia sa prijať všetky potrebné opatrenia, aby sa zabezpečilo, že sa osobné údaje, ktoré sú nesprávne z hľadiska účelov, na ktoré sa spracúvajú, bezodkladne vymažú alebo opravia,

e) uchovávané vo forme, ktorá umožňuje identifikáciu dotknutých osôb najviac dovtedy, kým je to potrebné na účely, na ktoré sa spracúvajú;

…“

8 Článok 5 tejto smernice s názvom „Lehoty pre uchovávanie a preskúmanie“ znie:

„Členské štáty stanovia určenie primeraných lehôt na vymazanie osobných údajov alebo na pravidelné preskúmanie potreby uchovávania osobných údajov. Dodržiavanie uvedených lehôt sa zabezpečí procesnými opatreniami.“

9 Článok 6 tejto smernice, nazvaný „Rozlišovanie medzi rôznymi kategóriami dotknutých osôb“, stanovuje:

„Členské štáty stanovia, že prevádzkovateľ je v príslušných prípadoch a v najväčšej možnej miere povinný jasne rozlišovať medzi osobnými údajmi rôznych kategórií dotknutých osôb, ako sú napríklad:

a) osoby, v prípade ktorých sa možno odôvodnene domnievať, že spáchali alebo sa chystajú spáchať trestný čin;

b) osoby odsúdené za spáchanie trestného činu;

c) obete trestného činu, alebo osoby, v prípade ktorých sú na základe určitých skutočností dôvody domnievať sa, že sú alebo by mohli byť obeťami trestného činu; a

d) iné tretie osoby v súvislosti s trestným činom, ako sú napríklad osoby, ktoré môžu byť vyzvané, aby svedčili v rámci vyšetrovania v súvislosti s trestnými činmi alebo v rámci následného trestného konania, osoby, ktoré môžu poskytnúť informácie o trestných činoch, alebo kontaktné osoby či spoločníci niektorej z osôb uvedených v písmenách a) a b).“

10 Článok 8 tej istej smernice s názvom „Zákonnosť spracúvania“ stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia, že spracúvanie je zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1, a ak je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu.

2. Právo členského štátu upravujúce spracúvanie v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice stanoví aspoň ciele spracúvania, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely spracúvania.“

11 Podľa článku 10 smernice 2016/680 s názvom „Spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov“:

„Spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na účely individuálnej identifikácie fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby je možné len vtedy, ak je úplne nevyhnutné, podlieha primeraným zárukám ochrany práv a slobôd dotknutej osoby, a len:

a) ak je prípustné podľa práva Únie alebo práva členského štátu,

b) ochraňuje životne dôležité záujmy dotknutej osoby alebo inej fyzickej osoby, alebo

c) ak sa takéto spracúvanie týka údajov, ktoré preukázateľne sprístupnila dotknutá osoba.“

12 Podľa článku 63 ods. 1 tejto smernice mali členské štáty prijať a uverejniť do 6. mája 2018 zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s uvedenou smernicou. Okrem toho sú členské štáty povinné uplatňovať tieto ustanovenia od toho istého dátumu.

13 Podľa článku 64 tej istej smernice táto smernica nadobudla účinnosť 5. mája 2016.

České právo

14 Ustanovenia § 11 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „zákon o českej polícii“), nazvaný „Primeranosť postupu“, stanovuje:

„Policajt a zamestnanec polície sú povinní

…

c) konať tak, aby prípadný zásah do práv a slobôd osôb, voči ktorým úkon smeruje, alebo osôb, ktoré nie sú dotknuté, neprekračoval rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľa sledovaného týmto úkonom.“

15 Ustanovenie § 65 zákona o českej polícii stanovuje:

„1. Pri plnení svojich úloh môže polícia na účely budúcej identifikácie v prípade

a) osoby obvinenej zo spáchania úmyselného trestného činu alebo osoby, ktorá bola informovaná o tom, že je podozrivá zo spáchania takéhoto trestného činu,

b) osoby vo výkone trestu odňatia slobody za spáchanie úmyselného trestného činu,

c) osoby, ktorej bolo uložené ochranné liečenie alebo detencia, alebo

d) nájdenej osoby, po ktorej bolo vyhlásenie pátranie a ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená,

odobrať daktyloskopické odtlačky, zisťovať telesné znaky, vykonať meranie tela, vyhotoviť obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odobrať vzorky biologických materiálov umožňujúcich získať informácie o jeho genetickej výbave.

2. Ak nie je možné vykonať úkon podľa odseku 1 z dôvodu odporu osoby, policajt je oprávnený po predchádzajúcej neuposlúchnutej výzve tento odpor prekonať. Spôsob prekonania odporu musí byť primeraný intenzite odporu. Nie je možné prekonať odpor osoby, ak ide o odber krvi alebo obdobný úkon spojený so zásahom do telesnej integrity.

3. Ak úkon uvedený v odseku 1 nemožno vykonať na mieste, policajt má právo predviesť dotknutú osobu na účely vykonania tohto úkonu. Policajt po vykonaní úkonu osobu prepustí.

4. Policajt vypracuje o vykonaných úkonoch úradný záznam.

5. Polícia vymaže osobné údaje získané podľa odseku 1, hneď ako ich spracúvanie už nie je nevyhnutné na účely predchádzania, vyhľadávania a odhaľovania trestnej činnosti alebo stíhania trestných činov alebo zaisťovania bezpečnosti Českej republiky, verejného poriadku alebo vnútornej bezpečnosti.“

16 Ustanovenie § 79 uvedeného zákona s názvom „Základné ustanovenia týkajúce sa spracúvania osobných údajov pri plnení určitých policajných úloh“ stanovuje:

„1. Odseky 2 až 6 a § 79a až 88 sa uplatnia na spracúvanie osobných údajov na účely predchádzania, vyhľadávania a odhaľovania trestnej činnosti alebo stíhania trestných činov, zaisťovania bezpečnosti Českej republiky alebo zaisťovania verejného poriadku a vnútornej bezpečnosti, a to aj na účely pátrania po osobách a veciach.

2. Polícia môže spracúvať osobné údaje, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie cieľov uvedených v odseku 1. Polícia môže spracúvať osobné údaje aj na účely ochrany dôležitých záujmov dotknutej osoby, ktoré súvisia s cieľmi uvedenými v odseku 1.

…“

17 Ustanovenie § 82 uvedeného zákona s názvom „Overovanie potreby ďalšieho spracúvania osobných údajov“ znie takto:

„1. Polícia aspoň raz za tri roky overí, či sú osobné údaje spracúvané na účely uvedené v § 79 ods. 1 stále potrebné na plnenie jej úloh v tejto oblasti.

2. Na účely overenia uvedeného v odseku 1 je polícia oprávnená požadovať výpis z registra trestov.

3. Orgány činné v trestnom konaní, Ministerstvo spravedlnosti [Ministerstvo spravodlivosti, Česká republika], Ústavní soud [Ústavný súd, Česká republika] a Kancelář prezidenta republiky [Kancelária prezidenta republiky, Česká republika] na účely overovania podľa odseku 1 v rámci svojej pôsobnosti priebežne informujú políciu o svojich právoplatných rozhodnutiach, premlčaní trestného stíhania, výkone trestu alebo o rozhodnutiach prezidenta republiky týkajúcich sa trestného konania, trestov alebo udelenej amnestie či milosti.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

18 Uznesením z 11. decembra 2015 Útvar na odhaľovanie korupcie a finančnej trestnej činnosti skupiny kriminálnej polície a vyšetrovania v expozitúre Plzeň (Česká republika), ktorý je orgánom českej polície s celoštátnou pôsobnosťou, začal trestné stíhanie proti JH za prečin porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku.

19 Dňa 13. januára 2016 česká polícia najprv vypočula JH v rámci dotknutého trestného konania a nariadila – a napriek nesúhlasu JH vykonala – nasledujúce identifikačné úkony: odobratie odtlačkov prstov JH, ster z jeho ústnej dutiny, z ktorého vytvorila genetický profil, zhotovenie fotografií JH a vyhotovenie opisu JH. Následne tieto informácie zaevidovala v príslušných databázach.

20 Rozsudkom z 15. marca 2017 Městský soud v Praze (Mestský súd Praha, Česká republika) rozhodol, že JH sa dopustil prečinu porušenia povinnosti pri správe cudzieho majetku formou spolupáchateľstva, ako aj zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Uvedený súd uložil JH trest odňatia slobody v dĺžke trvania troch rokov s podmienečným odkladom výkonu, zákaz činnosti spočívajúci v zákaze vykonávať riadiace funkcie vo verejnej správe, s ktorými je spojená správa nehnuteľného a hnuteľného majetku na dobu štyroch rokov a bola mu tiež uložená povinnosť v rámci svojich možností nahradiť spôsobenú škodu.

21 Dňa 8. marca 2016 JH podal žalobu na Městský soud v Praze (Mestský súd Praha), ktorou sa domáhal určenia, že vykonanie identifikačných úkonov podľa § 65 zákona o českej polícii, uchovávanie takto získaných informácií a aj vloženie záznamu do databázy českej polície pri tejto príležitosti predstavujú nezákonný zásah do jeho základného práva na rešpektovanie súkromného života.

22 Městský soud v Praze (Mestský súd Praha) vzhľadom na to, že v inej veci, ktorú prejednával, už podal na Ústavní soud (Ústavný súd, Česká republika) návrh na posúdenie ústavnosti § 65 zákona o českej polícii, prerušil konanie o žalobe, ktorú podal JH.

23 Rozhodnutím z 22. marca 2022 Ústavní soud (Ústavný súd) zamietol návrh Městského soudu v Prahe (Mestský súd Praha) na určenie protiústavnosti § 65 zákona o českej polícii. V nadväznosti na toto rozhodnutie tento posledný uvedený súd opätovne preskúmal žalobu, ktorú podal JH.

24 Rozsudkom z 23. júna 2022 Městský soud v Prahe (Mestský súd Praha) vyhovel žalobe JH, pričom rozhodol, že úkony vykonané českou políciou 13. januára 2016 boli nezákonné. Tento súd následne nariadil českej polícii, aby zo svojich databáz vymazala všetky osobné údaje získané na základe týchto úkonov.

25 V tomto rozsudku uvedený súd zdôraznil, že odber genetického materiálu predstavuje významný zásah do základného práva na rešpektovanie súkromného života dotknutej osoby, ktoré je chránené najmä v článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), a v článku 10 ods. 3 Listiny základních práv a svobod. Ustanovenie § 65 zákona o českej polícii pritom neposkytuje dostatočné informácie na posúdenie primeranosti tohto zásahu. Jediné overenie, ktoré vyžaduje toto posledné ustanovenie, totiž spočíva v tom, že česká polícia pred odobratím takejto vzorky overí, či bol trestný čin spáchaný „úmyselne“.

26 Ten istý súd navyše uviedol, že JH bol obvinený len zo spáchania prečinu, teda menej závažného trestného činu, že jeho trest odňatia slobody bol podmienečne odložený, čo potvrdzuje menšiu závažnosť vytýkaného skutku, že predtým nebol odsúdený, že v jeho prípade je málo pravdepodobná recidíva a že nebolo zrejmé, či spáchané trestné činy patria medzi také trestné činy, pri ktorých páchatelia v budúcnosti páchajú takú trestnú činnosť, ku ktorej odhaleniu môžu dopomôcť osobné údaje uchovávané v databáze. Z toho vyvodil, že identifikačné úkony, ktoré vykonala česká polícia a ktoré sú predmetom sporu vo veci samej, nespĺňajú požiadavku primeranosti.

27 Policejní prezidium (Policajné prezídium) podalo proti uvedenému rozsudku kasačnú sťažnosť na Nejvyšší správní soud (Najvyšší správny súd, Česká republika), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

28 Na podporu svojej kasačnej sťažnosti Policejní prezidium (Policajné prezídium) tvrdí, že účel spracúvania osobných údajov je jasne uvedený v § 65 zákona o českej polícii. Tvrdí tiež, že v prejednávanej veci príslušné útvary českej polície posúdili primeranosť odberu a uchovávania osobných údajov JH, pričom zohľadnili faktor recidívy, možnú eskaláciu konania a skutočnosť, že JH sa v minulosti dopustil viacerých priestupkov.

29 V odpovedi JH najmä tvrdí, že česká polícia vykonala identifikačné úkony bez toho, aby predtým preskúmala primeranosť dotknutého zásahu. JH tiež kritizuje, že pokyny českej polície týkajúce sa vykonávania identifikačných úkonov neboli neuverejnené.

30 Vnútroštátny súd zdôrazňuje, že podľa jeho najnovšej judikatúry samotné dodržanie formálnych požiadaviek stanovených v § 65 ods. 1 zákona o českej polícii, najmä požiadavky týkajúcej sa kvalifikácie trestného činu ako „úmyselného“, nestačí na to, aby sa získavanie a uchovávanie osobných údajov uvedených v tomto ustanovení mohlo považovať za zákonné. Policajné orgány tak majú povinnosť posúdiť primeranosť odberu v každom konkrétnom prípade, pričom majú zohľadniť najmä minulú trestnú činnosť, osobnosť a správanie dotknutej osoby, závažnosť trestného činu, pre ktorý bola táto osoba predvolaná na účely vykonania identifikačných úkonov, a v prípade *ex post* žiadosti o vymazanie aj dobu, ktorá uplynula od spáchania dotknutého trestného činu.

31 Na základe tejto judikatúry vnútroštátne súdy dospeli k záveru o nezákonnosti takých identifikačných úkonov, akým je získavanie biometrických a genetických údajov, najmä v prípade trestných činov, ktoré sa nevyznačujú žiadnym násilným prvkom a ktoré spáchali osoby, ktoré neboli dovtedy odsúdené.

32 Práve v tomto kontexte sa vnútroštátny súd pýta na zlučiteľnosť právneho režimu stanoveného v § 65 českého zákona o polícii so smernicou 2016/680.

33 V prvom rade sa tento súd pýta, či požiadavky stanovené touto smernicou bránia nediferencovanému získavaniu biometrických a genetických údajov od všetkých osôb podozrivých zo spáchania úmyselného trestného činu.

34 Na jednej strane z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa základného práva na rešpektovanie súkromného života, ako je zaručené v článku 8 EDĽP, vyplýva, že zmluvné strany sú povinné rozlišovať medzi trestnými činmi, v prípade ktorých sa zbierajú vzorky deoxyribonukleovej kyseliny (DNA) z dôvodu ich spoločenskej závažnosti. Zmluvné strany nemôžu zaobchádzať rovnakým spôsobom na jednej strane s páchateľmi závažných trestných činov, ako sú násilné trestné činy, pre ktoré je odber a uchovávanie vzoriek DNA legitímne, a na druhej strane s páchateľmi menej závažných trestných činov.

35 Na druhej strane požiadavky vyplývajúce zo zásady proporcionality, ako je najmä požiadavka konkretizovaná v rámci pôsobnosti smernice 2016/680 vo forme zásady minimalizácie spracúvania údajov, stanovenej v článku 4 ods. 1 písm. c) tejto smernice, a povinnosti rozlišovať medzi rôznymi kategóriami dotknutých osôb, stanovenej v článku 6 tejto smernice, vyvoláva pochybnosti, pokiaľ ide o to, či je dostatočné rozlišovanie *in abstracto* na legislatívnej úrovni, najmä v závislosti od závažnosti trestných činov, ktoré sú predmetom úvah, alebo či je potrebné posúdiť primeranosť odberu *in concreto* v každom jednotlivom prípade.

36 V druhom rade sa vnútroštátny súd pýta, či požiadavky stanovené smernicou 2016/680 bránia uchovávaniu biometrických a genetických údajov bez toho, aby v tejto súvislosti bolo výslovne stanovené časové obmedzenie. Okrem toho uplatniteľná vnútroštátna právna úprava nestanovuje maximálny časový limit uchovávania identifikačných údajov. Vnútroštátny súd pritom judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vykladá tak, že táto judikatúra vyžaduje stanovenie takéhoto maximálneho časového limitu.

37 V treťom rade sa vnútroštátny súd pýta, či judikatúru českých správnych súdov možno kvalifikovať ako „právo členského štátu“ v zmysle článku 8 smernice 2016/680, ktorý stanovuje podmienky zákonnosti spracúvania osobných údajov.

38 Ustanovenie § 65 zákona o českej polícii totiž nespresňuje ani konkrétne podmienky uchovávania a typov informácií, ktoré možno získať z odobratej vzorky, ani podmienky uchovávania a vymazania biometrických a genetických údajov, takže tento článok nemôže samotný spĺňať požiadavky stanovené v článku 8 ods. 2 smernice 2016/680 v spojení s jej článkom 10.

39 Je pravda, že tento § 65 je doplnený pokynmi policajného prezidenta na účely jeho vykonávania, ale tieto pokyny ani nie sú právnymi predpismi, ani neboli uverejnené, a preto im v žiadnom prípade nemožno priznať postavenie „práva členského štátu“ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2016/680.

40 Vzniká preto otázka, či možno dospieť k záveru, že právo členského štátu poskytuje dostatočné hmotnoprávne a procesné záruky spracúvania citlivých údajov v zmysle článku 10 tejto smernice, ako sú biometrické a genetické údaje, ak tieto záruky poskytuje judikatúra.

41 Za týchto podmienok Nejvyšší správní soud (Najvyšší správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Aký stupeň rozlišovania medzi jednotlivými dotknutými osobami sa vyžaduje podľa článku 4 ods. 1 písm. c) alebo článku 6 smernice 2016/680 v spojení s článkom 10 tejto smernice? Je vnútroštátna právna úprava umožňujúca zhromažďovanie genetických údajov, ktoré sa týkajú všetkých osôb podozrivých alebo obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu, zlučiteľná so zásadou minimalizácie spracúvania osobných údajov a s povinnosťou rozlišovať medzi rôznymi kategóriami dotknutých osôb?

2. Je v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680, ak policajné orgány posudzujú potrebu ďalšieho uchovávania profilu DNA, s odkazom na všeobecný účel predchádzania trestnej činnosti a jej vyhľadávania a odhaľovania, na základe svojich vnútorných predpisov, čo v praxi často znamená uchovávanie citlivých osobných údajov na dobu neurčitú bez toho, že by bol stanovený akýkoľvek maximálny časový limit uchovávania týchto osobných údajov? Ak to nie je v súlade s týmto ustanovením, na základe akých kritérií sa má prípadne posudzovať časová primeranosť uchovávania osobných údajov získavaných a uchovávaných na tento účel?

3. Aký je minimálny rozsah hmotnoprávnych alebo procesných podmienok získavania, uchovávania a vymazávania týchto údajov, ktoré musia byť v práve členského štátu upravené ‚všeobecne záväzným právnym predpisom‘, v prípade osobitne citlivých osobných údajov, na ktoré sa vzťahuje článok 10 smernice 2016/680? Môže mať aj súdna judikatúra povahu ‚práva členského štátu‘ v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2016/680 v spojení s článkom 10 tejto smernice?“

O prejudiciálnych otázkach

O tretej otázke

42 Svojou treťou otázkou, ktorú treba preskúmať ako prvú, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 8 a 10 smernice 2016/680 majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o získavanie, uchovávanie a vymazanie biometrických a genetických údajov, pojem „právo členského štátu“ v zmysle týchto ustanovení sa má chápať tak, že sa vzťahuje len na všeobecne záväzný právny predpis, ktorým sa stanovujú minimálne podmienky získavania, uchovávania a vymazania takýchto údajov, alebo či môže pod tento pojem spadať aj judikatúra vnútroštátnych súdov, ktorá spresňuje tieto podmienky.

43 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa článku 3 bodu 2 v spojení s článkom 3 bodmi 12 a 13 smernice 2016/680 získavanie, uchovávanie a vymazanie biometrických a genetických údajov predstavuje spracúvanie osobných údajov v zmysle tejto smernice.

44 Článok 4 smernice 2016/680 stanovuje rôzne zásady, ktorým toto spracúvanie podlieha, ktoré, ako vyplýva z odôvodnení 1 a 2 tejto smernice, odrážajú spôsob, akým normotvorca Únie v medziach stanovených v článku 52 Charty zamýšľal konkretizovať v súvislosti s uvedeným spracúvaním základné právo fyzických osôb na ochranu ich osobných údajov uznané v článku 8 Charty, ktoré úzko súvisí s právom na rešpektovanie súkromného života zakotveným v článku 7 Charty, a to za zohľadnenia osobitnej povahy činností predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo výkonu trestu.

45 Jedna z týchto zásad upravená v článku 4 ods. 1 písm. a) smernice 2016/680 stanovuje, že všetky osobné údaje sa musia spracúvať zákonným spôsobom a spravodlivo.

46 V článku 8 ods. 1 smernice 2016/680 sa v tejto súvislosti spresňuje, že členské štáty musia stanoviť, že spracúvanie osobných údajov, ktoré spadajú do pôsobnosti tejto smernice, je zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1 uvedenej smernice, a ak je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu.

47 Okrem toho podľa článku 8 ods. 2 tej istej smernice je spracúvanie takýchto údajov možné len vtedy, ak ustanovenie práva členského štátu, ktoré upravuje toto spracúvanie, stanovuje aspoň ciele tohto spracúvania, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely spracúvania.

48 Pokiaľ ide o určité kategórie osobných údajov, ako sú biometrické alebo genetické údaje, cieľom článku 10 tejto smernice je zabezpečiť im zvýšenú ochranu vymedzením prísnejších podmienok zákonnosti spracúvania takýchto údajov [pozri v tomto zmysle rozsudky z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija, C-118/22, EU:C:2024:97, bod 48, a zo 4. októbra 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o prístup k osobným údajom uloženým v mobilnom telefóne), C-548/21, EU:C:2024:830, bod 107]. Tieto kategórie údajov sú totiž, ako sa zdôrazňuje v odôvodnení 37 smernice 2016/680, svojou povahou obzvlášť citlivé v súvislosti so základnými právami a slobodami, keďže z kontextu ich spracúvania by mohli pre základné práva a slobody dotknutých osôb vyplývať významné riziká.

49 Podľa článku 10 smernice 2016/680 tak každé spracúvanie osobných údajov, ktoré patrí do jednej z kategórií taxatívne vymenovaných v tomto článku (ďalej len „citlivé osobné údaje“), musí byť povolené právom Únie alebo právom členského štátu.

50 Z uvedeného vyplýva, že cieľom článkov 8 a 10 smernice 2016/680 je spresniť rozsah niektorých zásad uvedených v článku 4 tejto smernice, ktoré v oblasti, na ktorú sa vzťahuje uvedená smernica, konkretizujú najmä základné právo fyzických osôb na ochranu ich osobných údajov, uznané v článku 8 Charty.

51 Pojem „právo členského štátu“ použitý v týchto článkoch 8 a 10 treba preto chápať tak, že v oblasti, na ktorú sa vzťahuje smernica 2016/680, konkretizuje podmienku uvedenú v článku 8 ods. 2 Charty, podľa ktorej každé spracúvanie osobných údajov, ktoré sa nevykonáva na základe súhlasu dotknutej osoby, sa musí uskutočniť na inom oprávnenom základe stanovenom zákonom, čo je podmienka, ktorá len odráža požiadavku stanovenú v článku 52 Charty, podľa ktorej akékoľvek obmedzenie výkonu základných práv touto Chartou musí byť stanovené zákonom. Tento pojem sa teda týka platnosti použitia vnútroštátneho práva ako právneho základu pre spracúvanie osobných údajov.

52 Na jednej strane, ako zdôraznil generálny advokát v bode 82 svojich návrhov, Súdny dvor vzhľadom na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodol, že pojem „zákon“, použitý v článku 8 ods. 2 Charty vo výraze „základ ustanovený zákonom“, treba chápať v jeho materiálnom, a nie vo formálnom zmysle (rozsudok zo 16. novembra 2023, Roos a i./Parlament, C-458/22 P, neuverejnený, EU:C:2023:871, bod 61). Na druhej strane podľa tejto judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva uvedený význam pojmu „zákon“ vo výraze „ustanovenom zákonom“ uvedenom v článku 8 ods. 2 EDĽP znamená, že tento pojem sa vzťahuje na platný text, ako ho vyložili príslušné súdy (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 23. januára 2025, H. W. v. Francúzsko, CE:ECHR:2025:0123JUD, bod 65).

53 Okrem toho, ako vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, hoci požiadavka, podľa ktorej musí byť každé obmedzenie výkonu základných práv uznaných v Charte stanovené zákonom, predpokladá, že samotný právny základ, ktorý umožňuje zásah do týchto práv, musí vymedzovať rozsah obmedzenia výkonu dotknutého práva, táto požiadavka nevylučuje na jednej strane to, aby predmetné obmedzenie bolo formulované dostatočne široko na to, aby sa mohlo prispôsobiť rôznym prípadom, ako aj zmenám situácií, a na druhej strane to, aby príslušný súd mohol prípadne prostredníctvom výkladu spresniť konkrétny rozsah uvedeného obmedzenia tak vzhľadom na samotné znenie aktu, ktorý umožňuje takýto zásah, ako aj na všeobecnú štruktúru uvedeného aktu a ciele, ktoré sleduje (pozri analogicky rozsudok z 21. júna 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 114).

54 Pojem „právo členského štátu“ v zmysle článkov 8 a 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 8 ods. 2 Charty treba preto chápať tak, že môže odkazovať na ustanovenie, ktoré výslovne stanovuje spracúvanie osobných údajov patriacich do pôsobnosti tejto smernice, ako ho vykladá judikatúra vnútroštátnych súdov.

55 V každom prípade, ako bolo uvedené v bode 47 vyššie, článok 8 ods. 2 smernice 2016/680 stanovuje, že spracúvanie osobných údajov, ktoré patrí do pôsobnosti tejto smernice, je možné len vtedy, ak sa v ustanovení práva členského štátu, ktoré upravuje toto spracúvanie, stanovujú aspoň ciele tohto spracúvania, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely spracúvania.

56 V tejto súvislosti treba na jednej strane uviesť, že odkaz na „právo“ členského štátu, ktoré „upravuje“ predmetné spracúvanie, znamená, že ciele, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely sú aspoň v zásade stanovené všeobecne záväzným právnym predpisom. Na druhej strane tento článok 8 ods. 2 má za cieľ, ako výslovne vyplýva z odôvodnenia 33 uvedenej smernice, aby

právo členského štátu zodpovedného za spracúvanie bolo jasné a presné a aby jeho uplatňovanie bolo predvídateľné pre tých, na ktorých sa vzťahujú, ako to vyžaduje judikatúra Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva.

57 Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva musí mať každé opatrenie predstavujúce právny základ na spracúvanie osobných údajov určité vlastnosti, a to v podstate, že musí byť v súlade s normami vyššej právnej sily, ďalej musí byť prístupné, a napokon dostatočne predvídateľné, teda v miere primeranej okolnostiam prípadu, aby sa dotknutým jednotlivcom umožnilo prispôsobiť svoje správanie, čo predpokladá, že toto opatrenie dostatočne jasne definuje rozsah a spôsoby výkonu právomoci zverenej príslušným orgánom (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok ESĽP, 26. apríla 1979, Sunday Times v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:1979:0426JUD00065387, body 25 a 52; rozsudok ESĽP, 1. júla 2008, Liberty a i. v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2008:0701JUD005824300, body 62 a 63; rozsudok ESĽP, 4. decembra 2008, S. a Marper v. Spojené kráľovstvo, CE:ECHR:2008:1204JUD003056204, bod 95).

58 Rovnako z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že na splnenie požiadavky stanovenej zákonom stanovenej v článku 52 Charty musí právna úprava obsahujúca zásah do základných práv zaručených článkami 7 a 8 Charty stanoviť jasné a presné pravidlá upravujúce rozsah a uplatnenie opatrenia a stanovujúce minimálne požiadavky spôsobom, aby osoby, ktorých osobné údaje boli dotknuté, mali dostatočné záruky, ktoré umožnia účinne chrániť ich údaje pred rizikami zneužitia, ako aj pred akýmkoľvek nezákonným prístupom a akýmkoľvek nezákonným použitím týchto údajov (pozri rozsudky z 8. apríla 2014, Digital Rights Ireland a i., C-293/12 a C-594/12, EU:C:2014:238, bod 54, ako aj zo 6. októbra 2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, bod 91).

59 Keďže cieľom článku 8 ods. 2 smernice 2016/680 je zabezpečiť dodržiavanie požiadaviek pripomenutých v bodoch 56 a 57 tohto rozsudku, vyplýva z toho, že sledované ciele, dotknuté osobné údaje a účely spracúvania musia dostatočne jasne a presne vyplývať zo samotného predpisu upravujúceho toto spracúvanie, aby bolo možné dospieť k záveru, že toto spracúvanie spĺňa požiadavky týkajúce sa stanovenia zákonom v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a článku 52 Charty.

60 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené, treba na tretiu otázku odpovedať tak, že články 8 a 10 smernice 2016/680 sa majú vykladať v tom zmysle, že pokiaľ ide o získavanie, uchovávanie a vymazanie biometrických a genetických údajov, pojem „právo členského štátu“ v zmysle týchto článkov sa má chápať tak, že sa vzťahuje na všeobecne záväzný právny predpis, ktorým sa stanovujú minimálne podmienky získavania, uchovávania a vymazania takýchto údajov, ako je vykladaný v judikatúre vnútroštátnych súdov, pokiaľ je táto judikatúra dostupná a dostatočne predvídateľná.

O prvej otázke

O prípustnosti

61 Európska komisia vo svojich písomných pripomienkach navrhuje, aby bola prvá otázka vyhlásená za neprípustná z toho dôvodu, že odber genetického materiálu JH a jeho biometrické merania vykonané českou políciou sa uskutočnili 13. januára 2016, teda pred nadobudnutím účinnosti smernice 2016/680, k čomu došlo 5. mája 2016, a pred uplynutím lehoty na prebratie tejto smernice stanovenej v jej článku 63 ods. 1 na 6. máj 2018.

62 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi okolnosťami potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudok z 20. marca 2025, Anib a i., C-728/22 až C-730/22, EU:C:2025:200, bod 48).

63 V prejednávanej veci článok 64 smernice 2016/680 stanovuje, že táto smernica nadobúda účinnosť 5. mája 2016, zatiaľ čo článok 63 tejto smernice spresňuje, že členské štáty musia prijať a uverejniť zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou do 6. mája 2018.

64 Zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, však vyplýva, že osobné údaje JH získané odberom genetického materiálu a biometrickými meraniami 13. januára 2016 sa naďalej uchovávali v databázach českej polície, a teda boli spracúvané po 6. máji 2018.

65 S výnimkou situácií uvedených v článku 4 ods. 2 smernice 2016/680 pritom z článku 4 ods. 1 písm. b) tejto smernice vyplýva, že osobné údaje sa nemôžu spracúvať, ak ich získanie nebolo odôvodnené legitímnymi účelmi.

66 V dôsledku toho, ako zdôraznil generálny advokát v bode 34 svojich návrhov, osobné údaje získané zákonným spôsobom pred nadobudnutím účinnosti smernice 2016/680, ktoré by však boli v rozpore so zásadami stanovenými touto smernicou, ak by boli získané po dátume, ku ktorému bola uvedená smernica prebratá, alebo – ak by k prebratiu nedošlo –, po uplynutí lehoty, v ktorej mala byť prebratá, teda 6. mája 2018, nemožno uchovávať po dni, ku ktorému bola táto smernica prebratá, alebo – ak by k prebratiu nedošlo –, po uplynutí lehoty, v ktorej mala byť táto smernica prebratá.

67 V prejednávanej veci teda nie je zjavné, že by prvá otázka nevyhnutne nemala nijakú súvislosť so skutočnosťou alebo predmetom sporu vo veci samej alebo že by nastolený problém mal hypotetickú povahu z dôvodu, na ktorý sa odvoláva Komisia, a to, že sa týka biometrických a genetických údajov získaných predtým, ako smernica 2016/680 nadobudla účinnosť.

68 Keďže Súdny dvor má tiež k dispozícii všetky skutkové a právne okolnosti potrebné na to, aby mohol užitočne odpovedať na prvú otázku, treba ju považovať za prípustnú.

O veci samej

69 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 6 alebo článok 4 ods. 1 písm. c) smernice 2016/680 v spojení s článkom 10 tejto smernice majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá bez rozlišovania umožňuje získavanie biometrických a genetických údajov všetkých osôb obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu alebo podozrivých zo spáchania takéhoto trestného činu.

70 V tejto súvislosti, pokiaľ ide v prvom rade o článok 6 smernice 2016/680, treba pripomenúť, že týmto článkom sa členským štátom ukladá povinnosť stanoviť, že prevádzkovateľ je „v príslušných prípadoch a v najväčšej možnej miere“ povinný jasne rozlišovať medzi osobnými údajmi rôznych kategórií dotknutých osôb, ako sú kategórie uvedené v písmenách a) až d) uvedeného článku, konkrétne osoby, v prípade ktorých sa možno odôvodnene domnievať, že spáchali alebo sa chystajú spáchať trestný čin, osoby odsúdené za spáchanie trestného činu, obete

trestného činu alebo osoby, v prípade ktorých existujú na základe určitých skutočností dôvody domnievať sa, že sú alebo by mohli byť obeťami trestného činu, a napokon iné tretie osoby v súvislosti s trestným činom, ako sú napríklad osoby, ktoré môžu byť vyzvané, aby svedčili v rámci vyšetrovania v súvislosti s trestnými činmi alebo v rámci následného trestného konania, osoby, ktoré môžu poskytnúť informácie o trestných činoch, alebo kontaktné osoby či spoločníci niektorej z osôb uvedených v písmenách a) a b) tohto istého článku.

71 Podľa tohto ustanovenia musia teda členské štáty zabezpečiť, aby prevádzkovateľ „v príslušných prípadoch a v najväčšej možnej miere“ jasne rozlišoval medzi údajmi rôznych kategórií dotknutých osôb tak, aby nedochádzalo bez rozlišovania k rovnakému stupňu zásahu do ich základného práva na ochranu ich osobných údajov bez ohľadu na kategóriu, do ktorej patria, pričom tieto kategórie musia byť stanovené najmä v závislosti od trestnoprávneho postavenia dotknutej osoby.

72 Ako zdôrazňuje výraz „v príslušných prípadoch a v najväčšej možnej miere“ uvedený v článku 6 smernice 2016/680, povinnosť rozlišovať určité kategórie osôb, ktorú tento článok ukladá členským štátom, nie je absolútna, ale závisí najmä na jednej strane od toho, či v každom jednotlivom prípade možno jasne rozlišovať medzi týmito kategóriami osôb [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 84], a účelmi spracúvania.

73 V prejednávanej veci česká vláda tvrdí, že odkaz vnútroštátneho súdu na kategóriu podozrivých osôb treba chápať tak, že sa týka osôb, ktorým bolo oznámené, že sú podozrivými, čo vo vnútroštátnej právnej úprave, o ktorú ide vo veci samej, vyžaduje, tak ako v prípade obvinených, aby bol zhromaždený dostatok dôkazov, z ktorých vyplýva, že dotknuté osoby spáchali trestný čin.

74 Ak by to tak však bolo, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu, bolo by možné dospieť k záveru, že na účely daného spracúvania tieto dve kategórie osôb spadajú pod situáciu uvedenú v článku 6 písm. a) smernice 2016/680, pokiaľ účely sledované dotknutým spracúvaním nevyžadujú, aby sa rozlišovalo medzi uvedenými dvoma kategóriami.

75 V dôsledku toho sa má článok 6 smernice 2016/680 vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá bez rozlišovania umožňuje získavanie biometrických a genetických údajov osôb patriacich do kategórie osôb „obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu“, ako aj osôb patriacich do kategórie osôb „podozrivých zo spáchania takéhoto trestného činu“ v zmysle vnútroštátneho práva, ak účely tohto získavania nevyžadujú, aby sa rozlišovalo medzi týmito dvoma kategóriami osôb, ktorých údaje sa môžu získavať na základe tejto právnej úpravy.

76 Pokiaľ ide v druhom rade o článok 4 ods. 1 písm. c) smernice 2016/680 v spojení s článkom 10 tejto smernice, prvý uvedený z týchto článkov stanovuje, že osobné údaje musia byť primerané, relevantné a nie neúmerné vo vzťahu k účelom, na ktoré sa spracúvajú. Táto posledná uvedená požiadavka tak vyžaduje, aby členské štáty dodržiavali zásadu minimalizácie spracúvania údajov vzhľadom na cieľ a účel sledovaný dotknutým spracúvaním.

77 Pokiaľ ide o článok 10 uvedenej smernice, toto ustanovenie stanovuje, že pokiaľ ide o citlivé osobné údaje, medzi ktoré patria biometrické a genetické údaje, spracúvanie musí okrem podmienky, že sa na ňu vzťahuje jeden z troch prípadov taxatívne vymenovaných v písmenách a)

až c), spĺňať aj ďalšie dve podmienky, a to jednak podmienku, že musia existovať primerané záruky ochrany práv a slobôd dotknutej osoby, a jednak podmienku, podľa ktorej zamýšľané spracúvanie musí spĺňať podmienku úplnej nevyhnutnosti.

78 Pokiaľ ide o túto poslednú uvedenú podmienku, vyplýva z nej predovšetkým, že táto nevyhnutnosť sa posudzuje obzvlášť striktne vzhľadom na účely sledované predmetným spracúvaním a že v dôsledku toho možno takéto spracúvanie považovať za nevyhnutné len v obmedzenom počte prípadov [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 118].

79 Účely spracúvania biometrických a genetických osobných údajov teda nemožno označiť príliš všeobecne, ale vyžadujú, aby boli dostatočne presným a konkrétnym spôsobom vymedzené, aby bolo možné posúdiť „úplnú nevyhnutnosť“ uvedeného spracúvania [rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 124].

80 V tejto súvislosti, hoci je pravda, že smernica 2016/680 nedefinuje pojem „účely spracúvania“, možno uviesť, že článok 8 ods. 2 výslovne rozlišuje tento pojem od pojmu „ciele spracúvania“. Článok 4 ods. 1 písm. b) uvedenej smernice pritom stanovuje, že účely sledované spracovaním osobných údajov musia byť okrem iného konkrétne určené a výslovne uvedené a že tieto údaje nesmú byť spracúvané spôsobom nezlučiteľným s týmito účelmi, zatiaľ čo článok 4 ods. 1 písm. c) tej istej smernice stanovuje, že to, či sú takto spracúvané osobné údaje okrem iného primerané, relevantné a nie sú neúmerné, sa posudzuje práve vo vzťahu k uvedeným účelom.

81 Preto z toho možno vyvodiť, že pojem „ciele spracúvania“ v zmysle tohto článku 8 ods. 2 odkazuje na všeobecnejšie účely uvedené v článku 1 ods. 1 smernice 2016/680, ktoré musí sledovať spracúvanie, aby sa na neho vzťahovala táto smernica, zatiaľ čo pojem „účely spracúvania“ najmä v zmysle článku 8 ods. 2 smernice 2016/680 treba chápať tak, že odkazuje na špecifické a konkrétne zámery, ktoré sleduje spracúvanie osobných údajov v súvislosti s úlohou zverenou prevádzkovateľovi, akou je špecifická úloha spojená s predchádzaním trestným činom a ich vyšetrovaním, odhaľovaním alebo stíhaním, alebo s výkonom trestných sankcií.

82 Ďalej vzhľadom na to, že ako vyplýva z odôvodnenia 26 smernice 2016/680 v spojení so zásadou proporcionality, v prípade osobných údajov, ktoré nie sú citlivé, je podmienka nevyhnutnosti v zmysle tejto smernice splnená, pokiaľ účel dotknutého spracúvania nie je možné primerane rovnako účinne dosiahnuť inými prostriedkami, ktoré menej zasahujú do základných práv dotknutých osôb, treba z toho vyvodiť, že podmienka úplnej nevyhnutnosti spracúvania, ktorá sa vzťahuje na spracúvanie citlivých osobných údajov vyžaduje, aby prevádzkovateľ zabezpečil, že účel sledovaný predmetným spracúvaním nie je možné dosiahnuť rovnako účinným spôsobom použitím iných kategórií údajov, než sú kategórie uvedené v článku 10 smernice 2016/680 [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 126].

83 Okrem toho vzhľadom na významné riziká, ktoré predstavuje spracúvanie citlivých osobných údajov pre práva a slobody dotknutých osôb, najmä v súvislosti s úlohami príslušných orgánov na účely stanovené v článku 1 ods. 1 smernice 2016/680, požiadavka „úplnej nevyhnutnosti“ znamená, že sa musí zohľadniť osobitný význam cieľa, ktorý sa má dotknutým spracúvaním dosiahnuť, pričom takýto význam možno posúdiť okrem iného v závislosti od samotnej povahy sledovaného účelu, od skutočnosti, že spracúvanie sleduje dosiahnutie špecifického konkrétneho zámeru v súvislosti s predchádzaním trestným činnom alebo ohrozeniu verejnej bezpečnosti

s určitým stupňom závažnosti, trestaním takýchto trestných činov alebo ochranou pred takýmito hrozbami, ako aj vzhľadom na konkrétne okolnosti, za ktorých sa toto spracúvanie vykonáva [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 127].

84 V každom prípade, pokiaľ ide o získavanie biometrických a genetických údajov osôb obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu alebo podozrivých zo spáchania takéhoto trestného činu na účely budúcej identifikácie a porovnávania týchto osôb, pri posudzovaní, či je toto získavanie úplne nevyhnutné, sa musia zohľadniť všetky relevantné skutočnosti, ako sú najmä povaha a závažnosť údajného trestného činu, z ktorého sú tieto osoby obvinené, konkrétne okolnosti tohto trestného činu, prípadná súvislosť uvedeného trestného činu s inými prebiehajúcimi konaniami, záznam v registri trestov alebo individuálny profil dotknutej osoby [pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 132].

85 Napokon podmienka „úplnej nevyhnutnosti“ znamená mimoriadne prísnu kontrolu dodržiavania zásady minimalizácie spracúvania dotknutých údajov, uvedenej v článku 4 ods. 1 písm. c) tejto smernice [pozri rozsudok z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 125].

86 Pokiaľ ide konkrétne o uchovávanie alebo používanie údajov získaných z DNA osôb na účely identifikácie alebo porovnania, z takejto zásady vyplýva, že na posúdenie úplnej nevyhnutnosti takéhoto spracúvania treba náležite zohľadniť možnosť vychádzať výlučne z polymorfizmov prítomných v nekódujúcich oblastiach DNA, teda v oblastiach, o ktorých sa vie, že neposkytujú žiadne informácie o etnicite alebo genetických chorobách týchto osôb.

87 V dôsledku toho, hoci členský štát môže dosiahnuť súlad so smernicou 2016/680 buď tým, že v každom jednotlivom prípade poverí príslušné orgány úlohou zabezpečiť dodržiavanie podmienky, že každé spracúvanie citlivých osobných údajov bude úplne nevyhnutné, alebo tým, že na legislatívnej úrovni stanoví kritériá posúdenia, ktoré musia orgány následne uplatňovať nediskrečným spôsobom, nič to nemení na tom, že v tomto druhom prípade musia tieto kritériá spĺňať všetky požiadavky vyplývajúce z tej istej podmienky, ako sú uvedené v bodoch 77 až 83 tohto rozsudku.

88 V rozsudku z 26. januára 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou) (C-205/21, EU:C:2023:49, bod 135), Súdny dvor rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje systematické získavanie biometrických a genetických údajov každej osoby obvinenej z úmyselného trestného činu stíhaného *ex offo* na účely ich registrácie bez toho, aby príslušný orgán musel overiť a preukázať jednak, že takéto získavanie údajov je úplne nevyhnutné na dosiahnutie špecifických a konkrétnych sledovaných cieľov, a jednak, že tieto ciele nemožno dosiahnuť opatreniami, ktoré predstavujú menej závažný zásah do práv a slobôd dotknutej osoby, je v rozpore s touto podmienkou úplnej nevyhnutnosti.

89 Treba však uviesť, že zatiaľ čo získavanie stanovené právnou úpravou dotknutou vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa záväzne uplatňovalo na všetky osoby obvinené z úmyselných trestných činov stíhaných *ex offo*, prvá otázka sa týka právnej úpravy, ktorá policajným orgánom priznáva len možnosť odoberať biometrické a genetické údaje od obvinených alebo podozrivých zo spáchania úmyselného trestného činu.

90 Skutočnosť, že právna úprava priznáva policajným orgánom takúto možnosť, však neznamená, že právo dotknutého členského štátu umožňuje, aby bolo toto získavanie systematické alebo že by mohlo byť vykonávané v rozpore najmä so zásadou minimalizácie spracúvania údajov uvedenou v článku 4 ods. 1 písm. c) smernice 2016/680, alebo s podmienkou stanovenou v článku 10 tejto smernice, podľa ktorej musí byť predmetné spracúvanie úplne nevyhnutné, pokiaľ toto právo, vrátane judikatúry vnútroštátnych súdov, primerane a dostatočne presne definuje účely sledované takýmto spracúvaním biometrických a genetických údajov, t. j. špecifické a konkrétne zámery sledované spracúvaním osobných údajov vzhľadom na úlohu, ktorou je poverený prevádzkovateľ, a pokiaľ sa takáto možnosť vykonáva v súlade s požiadavkami uvedenými v bodoch 77 až 83 vyššie.

91 Zo skutočností, ktoré má Súdny dvoru k dispozícii tak vyplýva, že v prejednávanej veci vnútroštátna judikatúra stanovuje určité požiadavky, ktorých cieľom je zabezpečiť dodržiavanie tejto zásady, ako je povinnosť polície pred odberom vzorky DNA zohľadniť najmä dovtedajšiu trestnú činnosť páchateľa trestného činu, závažnosť trestného činu v závislosti od jeho druhu a jeho osobitných okolností, v súvislosti s ktorými má dôjsť k odberu vzorky, ako aj osobnosť páchateľa.

92 V tejto situácii prináleží vnútroštátnym súdom, aby v každom jednotlivom prípade overili, či policajné orgány uskutočnili získanie údajov v rozpore so zásadami, ktorými sa riadi spracúvanie osobných údajov, uvedenými v článku 4 smernice 2016/680, a osobitnými požiadavkami uplatniteľnými na spracúvanie citlivých osobných údajov uvedenými v článku 10 tejto smernice, ako sa vykladajú s prihliadnutím na články 7 a 8 Charty.

93 V tejto súvislosti treba ešte zdôrazniť, že samotná okolnosť, že trestný čin vytýkaný dotknutej osobe má povahu trestného činu proti majetku a že k získaniu biometrických a genetických údajov tejto osoby došlo predtým, ako bola táto osoba právoplatne odsúdená, nestačí na vylúčenie toho, že takéto získavanie by sa mohlo považovať za úplne nevyhnutné, ak sa uvedené získanie údajov vzhľadom na sledované účely, a to aj vzhľadom na typ dotknutých údajov, môže ukázať ako úplne nevyhnutné, a to okrem iného na to, aby bolo možné určiť, či sa uvedená osoba z dôvodu svojej prípadnej príslušnosti k zločineckej organizácii mohla zúčastniť na iných trestných činoch, pre ktoré by údaje tohto typu mohli byť relevantné, alebo ak existuje riziko jej úteku, na určenie jej totožnosti.

94 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 6 a článok 4 ods. 1 písm. c) smernice 2016/680 v spojení s článkom 10 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá bez rozlišovania umožňuje získavanie biometrických a genetických údajov všetkých osôb obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu alebo podozrivých zo spáchania takéhoto trestného činu, pokiaľ na jednej strane z účelov tohto získavania nevyplýva povinnosť rozlišovať medzi týmito dvoma kategóriami osôb, a na druhej strane sú prevádzkovatelia podľa vnútroštátneho práva, vrátane judikatúry vnútroštátnych súdov, povinní dodržiavať všetky zásady a osobitné požiadavky uvedené v článkoch 4 a 10 uvedenej smernice.

O druhej otázke

95 Na úvod treba uviesť, že hoci vnútroštátny súd pri formulovaní druhej otázky poukázal na vnútroštátnu právnu úpravu, v dôsledku ktorej sa predmetné osobné údaje vo väčšine prípadov uchovávajú na „dobu neurčitú“, zo skutočností uvedených v spise, ktorý má Súdny dvor

k dispozícii, vyplýva, že pod pojmom „doba neurčitá“ tento súd v konečnom dôsledku odkazuje na okolnosť, že nie je špecifikovaná žiadna maximálna doba uchovávania, a nie na okolnosť, že takéto uchovávanie je časovo neobmedzené.

96 V dôsledku toho treba druhej otázke rozumieť tak, že vnútroštátny súd sa ňou v podstate pýta, či sa má článok 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej potrebu ďalšieho uchovávania biometrických a genetických údajov policajné orgány posudzujú na základe interných predpisov bez toho, aby tieto predpisy stanovovali maximálnu dobu uchovávania.

97 V tejto súvislosti článok 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680 stanovuje, že tieto údaje sa uchovávajú vo forme, ktorá umožňuje identifikáciu dotknutých osôb, najviac dovtedy, kým je to potrebné na účely, na ktoré sa spracúvajú.

98 Pokiaľ ide v prvom rade o okolnosť, že predmetná vnútroštátna právna úprava nestanovuje maximálnu dobu uchovávania, treba pripomenúť, že podľa požiadaviek článku 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680 článok 5 tejto smernice ukladá členským štátom povinnosť určiť primerané lehoty na vymazanie osobných údajov alebo na pravidelné overovanie potreby uchovávania týchto údajov, ako aj procesné pravidlá umožňujúce zabezpečiť dodržiavanie týchto lehôt.

99 Článok 5 uvedenej smernice naopak ponecháva na členských štátoch, aby stanovili uvedené lehoty, pokiaľ sú „primerané“, a rozhodli, či sa týkajú vymazania uvedených údajov alebo pravidelného overovania potreby ich uchovávania.

100 Je pravda, že článok 4 ods. 1 písm. e) a článok 5 smernice 2016/680 treba vykladať najmä v spojení s článkom 10 tejto smernice, a uchovávanie biometrických alebo genetických údajov tak musí byť úplne nevyhnutné a musí poskytovať primerané záruky, pokiaľ ide o práva a slobody dotknutej osoby.

101 Ak však členský štát stanoví primerané lehoty na pravidelné overovanie potreby uchovávania osobných údajov a pri tomto overení sa musí posúdiť úplná nevyhnutnosť predĺženia doby tohto uchovávania, treba dospieť k záveru, že právo dotknutého členského štátu spĺňa takéto požiadavky. Aj keď sú uchovávanými údajmi citlivé osobné údaje, členský štát nie je povinný vymedziť absolútne časové obmedzenia uchovávania týchto údajov, nad rámec ktorých by sa tieto údaje museli automaticky vymazať (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija, C-118/22 EU:C:2024:97, bod 52).

102 Primeranosť takýchto lehôt na pravidelné overovanie si na jednej strane vyžaduje, aby sa v súlade s článkom 4 ods. 1 písm. c) a e) smernice 2016/680 v spojení s článkom 52 ods. 1 Charty dovtedy uchovávané osobné údaje vymazali, a to za podmienok stanovených v článku 16 ods. 2 a 3 tejto smernice, ak sa uchovávanie tých istých údajov pri jednom z vykonaných overení nejaví ako úplne nevyhnutné, a v dôsledku toho sa javí ako neúmerné vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija, C-118/22, EU:C:2024:97, body 45, 48 a 50, ako aj citovanú judikatúru).

103 Na druhej strane vzhľadom na požiadavky stanovené v článku 4 ods. 1 písm. c) smernice 2016/680, aby boli všetky osobné údaje primerané, relevantné a nie neúmerné vo vzťahu k účelom, na ktoré sa spracúvajú, na okolnosť, že toto ustanovenie a článok 8 tejto smernice treba vykladať s prihliadnutím na požiadavky vyplývajúce z článku 52 Charty, ako aj na povinnosť podľa článku 6 uvedenej smernice, podľa ktorej má prevádzkovateľ v relevantných prípadoch jasne

rozlišovať medzi osobnými údajmi rôznych kategórií dotknutých osôb, tieto lehoty na overenie nemožno považovať za primerané, ak zmeny trestnoprávneho postavenia dotknutej osoby, ktoré sa považujú za relevantné z hľadiska účelu sledovaného týmto uchovávaním, nevedú k povinnosti prevádzkovateľa preskúmať v primeranej lehote potrebu uchovávania údajov tejto osoby.

104 Pokiaľ ide v druhom rade o okolnosť, že potrebu ďalšieho uchovávania biometrických a genetických údajov policajný orgán posudzuje na základe interných predpisov, takáto okolnosť nie je sama osebe v rozpore s článkom 8 ods. 2 smernice 2016/680, pokiaľ tieto vnútorné pravidlá ukladajú týmto orgánom povinnosť zabezpečiť dodržiavanie podmienky týkajúcej sa úplnej nevyhnutnosti uchovávania týchto údajov a pokiaľ je miera voľnej úvahy týchto orgánov dostatočne ohraničená vnútroštátnym právom vrátane judikatúry vnútroštátnych súdov.

105 Hoci okolnosť, že ide o predpisy interné, a teda nedostupné všetkým osobám, ktorých údaje by sa mohli spracúvať, má za následok, že príslušné orgány sa nemôžu odvolávať na takéto predpisy na účely preukázania toho, že dodržiavajú požiadavky, ktoré sú povinné dodržiavať, táto okolnosť nemá za následok, že by spracúvanie osobných údajov, o ktorého vykonávaní bolo rozhodnuté na základe týchto predpisov, bolo automaticky nezákonné, ale vyplýva z nej, že v prípade žaloby proti rozhodnutiu o vykonávaní takéhoto spracúvania policajné orgány musia pred príslušným súdom nezávisle od týchto vnútroštátnych predpisov preukázať, že podmienka „úplnej nevyhnutnosti“ bola riadne splnená.

106 V prejednávanej veci podľa českej vlády platí – čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu –, že najmä z § 65 ods. 5 zákona o českej polícii vyplýva, že DNA profily osôb obvinených alebo podozrivých zo spáchania úmyselného trestného činu sa musia vymazať, hneď ako ich uchovávanie už nie je nevyhnutné vzhľadom na sledované ciele, t. j. ak tieto osoby už nie sú obvinené ani podozrivé a tieto osoby nie sú stíhané v rámci iného trestného konania alebo ak predtým nespáchali iné trestné činy alebo prečiny.

107 V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že k záveru, že uchovávanie biometrických a genetických údajov spĺňa požiadavku, podľa ktorej toto uchovávanie môže byť v zmysle článku 10 smernice 2016/680 povolené len „vtedy, ak je úplne nevyhnutné“, možno dospieť len v prípade, ak zohľadňuje nielen prípadné prepojenie dotknutej osoby s inými prebiehajúcimi konaniami alebo jej minulosť či profil, ale aj povahu a závažnosť trestného činu, ktorý viedol k právoplatnému odsúdeniu v trestnom konaní, alebo iné okolnosti, ako napríklad osobitný kontext, v ktorom bol tento trestný čin spáchaný (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofia, C-118/22 EU:C:2024:97, bod 67).

108 Na druhej strane, hoci české právo nestanovuje maximálnu dobu uchovávania osobných údajov získaných na základe § 65 ods. 1 českého zákona o polícii, § 82 ods. 1 tohto zákona ukladá policajným orgánom povinnosť overiť aspoň raz za tri roky, či je uchovávanie týchto údajov stále potrebné na plnenie ich úloh.

109 Vnútroštátnemu súdu preto prináleží, aby určil, či vzhľadom na účely sledované uchovávaním predmetných biometrických a genetických údajov možno takúto trojročnú lehotu na overenie považovať za primeranú, pričom však treba spresniť, že v opačnom prípade by sa vymazanie týchto údajov nevyžadovalo, ak by sa preukázalo, že ich uchovávanie je v každom prípade naďalej úplne nevyhnutné.

110 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na druhú otázku odpovedať tak, že článok 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej potrebu ďalšieho uchovávania biometrických a genetických údajov policajné orgány posudzujú na základe interných predpisov bez toho, aby tieto predpisy stanovovali maximálnu dobu uchovávania, pokiaľ uvedené predpisy stanovujú primerané lehoty na pravidelné overovanie potreby uchovávania týchto údajov a pokiaľ sa pri tomto overovaní posudzuje úplná nevyhnutnosť predĺženia doby ich uchovávania.

O trovách

111 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol takto:

1. **Články 8 a 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV**

   sa majú vykladať v tom zmysle, že:

   pokiaľ ide o získavanie, uchovávanie a vymazanie biometrických a genetických údajov, pojem „právo členského štátu“ v zmysle týchto článkov sa má chápať tak, že sa vzťahuje na všeobecne záväzný právny predpis, ktorým sa stanovujú minimálne podmienky získavania, uchovávania a vymazania takýchto údajov, ako je vykladaný v judikatúre vnútroštátnych súdov, pokiaľ je táto judikatúra dostupná a dostatočne predvídateľná.

2. **Článok 6 a článok 4 ods. 1 písm. c) smernice 2016/680 v spojení s článkom 10 tejto smernice**

   sa majú vykladať v tom zmysle, že:

   nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá bez rozlišovania umožňuje získavanie biometrických a genetických údajov všetkých osôb obvinených zo spáchania úmyselného trestného činu alebo podozrivých zo spáchania takéhoto trestného činu, pokiaľ na jednej strane z účelov tohto získavania nevyplýva povinnosť rozlišovať medzi týmito dvoma kategóriami osôb, a na druhej strane sú prevádzkovatelia podľa vnútroštátneho práva, vrátane judikatúry vnútroštátnych súdov, povinní dodržiavať všetky zásady a osobitné požiadavky uvedené v článkoch 4 a 10 uvedenej smernice.

3. **Článok 4 ods. 1 písm. e) smernice 2016/680**

sa má vykladať v tom zmysle, že:

nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej potrebu ďalšieho uchovávania biometrických a genetických údajov policajné orgány posudzujú na základe interných predpisov bez toho, aby tieto predpisy stanovovali maximálnu dobu uchovávania, pokiaľ uvedené predpisy stanovujú primerané lehoty na pravidelné overovanie potreby uchovávania týchto údajov a pokiaľ sa pri tomto overovaní posudzuje úplná nevyhnutnosť predĺženia doby ich uchovávania.

Podpisy